PIKKULOTTA

"*Suorita ilomielin velvollisuutesi*"

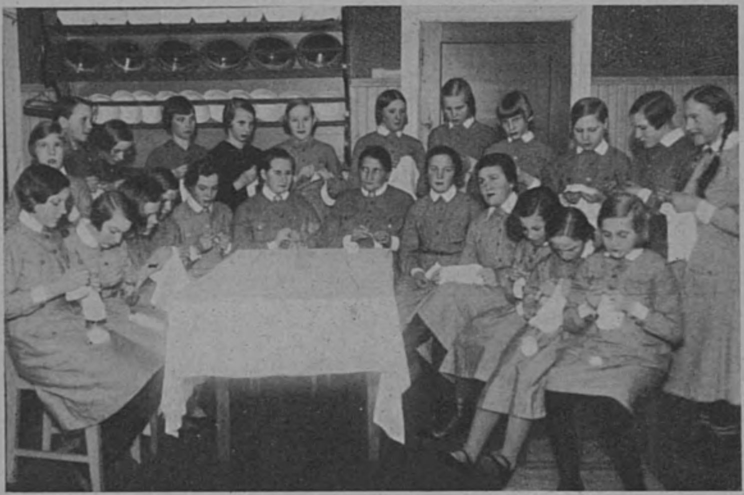

Työillatkin ovat taas alkaneet

"Taas kesän valoisilta kukkamailta
käy halki syksyn talveen askeleemme,
vain muistot retkiltämme riemukkailta
jäi talvipakkasiinkin lämmöksemme.

Niin, tytöt, kesää riemumiellä muistain,
taas innoin, uskoin, toivoin toimikaamme,
pois sieluistamme syksyn varjot suistain,
vain täyttäin toiveet kodin, synnyinmaamme."

N:o 3 - 1938

Jumalan hyvä käsi

Raamatussa kerrotaan eräästä Esra-nimisestä miehestä, joka onnistui pyrinnöissään, »koska Jumalan hyvä käsi oli hänen päällään». Hänellä oli mukanaan Jumalan siunaus.

Syksyn mukana alkavat pikkulottien velvollisuudet ja tehtävät koulussa ja lottatyössä. On hyvä, että meillä on työtä. Työ kasvattaa meitä monella tavoin. Mutta aina ei velvollisuuksien täyttäminen käy helposti, ei ole halua yrittää, toisinaan emme onnistu, vaikka yritämme. Silloin masentuu mieli, käymme välinpitämättömiksi.

Onnistuaksemme tehtävissämme mekin tarvitsemme, että Jumalan hyvä käsi on päällämme, että Jumala siunaa meitä. Ja Jumala on valmis antamaan, kun me puolestamme olemme valmiit vastaanottamaan.

Älä aloita, rakas pikkulotta, yhtäkään päivää hiljentymättä kuuntelemaan, mitä sanottavaa Jumalalla on Sinulle sitä päivää varten. Hän tahtoo laskea hyvän kätensä päällesi ja siunata sinua. Hän tahtoo pitää sinua kädestä kiinni koko päivän ja johdattaa sinua. Sinun on vain toteltava. Näin et ole koskaan yksin, vaikka Sinun ehkä onkin täytynyt jättää koti, äiti ja isä ja lähteä kauas kouluun.

Jumalan hyvästä kädestä kiinni pitäen jaksat iloisesti täyttää velvollisuutesi, joita kukin päivä tuo mukanaan. Vastoinkäymisetkään eivät masenna, sillä niidenkin tiedät tulevan rakastavan Isän kädestä, hyvästä kädestä.

Aloittaessasi työkautesi tartu, pikkulotta, tähän ojennettuun hyvään käteen ja siitä kiinni pitäen käy iloisesti ja rohkeasti niihin tehtäviin ja velvollisuuksiin, joita Sinulla on koulussa, kotona ja lottatyössä. Jumalan hyvä käsi laskeutuu siunaavana päällesi.

A. P:nen.

Suomen pikkulotille oma holhokki

Aune Orvokki

Muistathan, Maija, kuinka hauskaa sinusta on aina ollut nukkiesi hoivaaminen ja niillä leikkiminen? Ja sinä Liisa, vaikka oletkin jo iso tyttö, muistat vielä aivan »päivän selvästi» kuinka sydäntä sykähdyttävän riemullista oli silloin koulussa, kun sait suunnitella ja ommella vaatteita omalle holhokillesi, nukellesi. Sellaisia Maijoja ja Liisoja on Suomen pikkulottajoukossa valtaisa määrä, ja nyt voin heille kaikille kertoa suuren uutisen: Pikkulottalehden tilaajat ja ystävät saavat ihan ikioman holhokin, ilmielävän ihmislapsen, joka yhteisvoimin hoivataan aivan aikuiseksi saakka.

Mutta aloitetaanpa asia alusta. Viime helluntaina vieraili Pikkulottalehden toimitussihteeri, pirteä Marketta täti Kajaanissa saakka. Kuljimme leppoisana sunnuntai-iltana ärjyvän Koivukosken rantamilla ja juttelimme tästä uudesta lehdestämme. Ja silloin se tapahtui! — Minulta kysyttiin, mahtaisikohan Kainuun invaliidi- tai rintamamiesperheissä olla sellaista »vauvaa», josta saataisiin pikkulottien yhteinen holhokki. Tiesinhän minä niitä sellaisia olevan, mutta asia tuli niin yllättäen, etten kohta osannut siihen vastata. Sitten tuli mieleeni pikku Unto, mutta hän ei kelvannut siksi, että hän oli poika, ja tähän tarkoitukseen piti saada tyttö. Ja minä lupasin semmoisen toimittaa. Tiesin, mistä sellaista rupean tiedustelemaan, sillä Kajaanissa on semmoinen täti, jolla on luettelot kaikista puutteenalaisista rintamamiesperheistä Kainuussa. Hänen luoksensa menin ja yhdessä hänen kirjojansa tutkimme. Mutta kuta kauemmin niitä selailimme, sitä vaikeammalta rupesi minusta tuntumaan valinnan teko. Siinä tuli eteeni perhe toisensa jälkeen, joista isä oli ollut luomassa meille vapaata isänmaata, mutta jonka omat lapset nyt elävät puutteessa ja näkevät nälkää. Olisin heille kaikille suonut paremman osan, jos se vaan olisi ollut vallassani. — Eniten säälittävä oli kuitenkin mielestäni pienen Aune Orvokin kohtalo. Tämänkin kodin isään oli vapaussota jättänyt jälkensä, vienyt häneltä terveyden, niin ettei hän pystynyt perhettänsä elättämään ja sille hankkimaan edes välttämättömiäkään esineitä. Niinpä olikin koti niin tyhjä, ettei siinä ollut edes yhtään sänkyäkään. Kun sitten isä viime vuonna kääntyi aivan vuoteenomaksi, hankki edellämainittu kajaanilainen täti sängyn, jossa isä sai elämänsä viimeiset viikot viettää. — Viime marraskuussa loppuivat tämän vapaussoturin kärsimykset, ja surevan äidin ympärillä itki viisi pientä lasta ruokaa ja vaatetta. Pikku Aune Orvokki ei ollut näitten viiden joukossa, sillä vasta isän kuoleman jälkeen, tarkemmin sanottuna viime joulukuun 27 p:nä ilmestyi hän kuudenneksi tähän lapsijoukkoon, josta äiti nyt koettaa parhaansa mukaan huolehtia.

Eikö teistä, tytöt, tämä pieni Aune Orvokki erinomaisesti sovi Suomen pikkulot-

Pikkulottien kesämuistoja

Kirj. Marja.

Taas kesän valoisilta kukkamailta
käy halki syksyn talveen askelemme,
vain muistot retkiltämme riemukkailta
jäi talvipakkasiinkin lämmöksemme.

»Pohjolan tervehdystä» korkealla
huipulla Rukavaaran laulelimme.
Katsoimme minne: hymyi kaikkialla
isänmaan kasvot, joita rakastimme.

Ah, Kiutaköngäs, erämajoinesi,
sun tenhosi on suuri, satumainen!
Sun valkeet kuohus lohikaarinesi:
sun kuvas sieluun syöpyi, ihanainen.

Me puhdistimme tuorein koivuluudin
tuon erämaiden matkailijain majan
ja Kitkajoen yli lauttailimme;
luo kulku suuntausi itärajan.

Se raja Paanajärven alapäässä
maan, taivaan, kalliin heimon kahdeks' katkoo.
Sen vääryys rakens' ajan myrskysäässä,
sen heimon Herra varmaan kerran ratkoo.

Maan, kodin, uskon Jumalaankin heiltä
veljiltä Vienan, idän kansa raastaa. —
Ei kolkon Siperian vuoriteiltä
voi veljet meille tuskiansa haastaa.

Me pikkulotat, lapset vapaan Suomen
kiitimme Herraa onnen osastamme.
Lauloimme, toivoimme ett' uusi huomen
veis Karjalaankin osan onnestamme. —

Me Mannilassa kaurapuuron söimme,
ja suureen pirttiin luvattihin yöksi.
Me rantahietikolla leikit löimme
ja vuoteet laittelimme viime työksi.

Kultaiset sanat lottain ohjeenamme:
veisaten, rukoillen ja Luojaan luottain
me honkahirtten suojiin nukahdimme,
vain sääsket valvoi, pikkukiusaa tuottain.

Niin kirkkahassa Paanajärven veessä
me noustuamme kasvot huuhdottihin;
tee juotiin, sitten: merimatka eessä,
ja onneks' kaikki mahtui moottorihin.

Niin, tytöt, kesää riemumiellä muistain
taas innoin, uskoin, toivoin toimikaamme,
pois sieluistamme syksyn varjot suistain,
vain täyttäin toiveet kodin, synnyinmaamme.

---

tain yhteiseksi holhokiksi? Nyt rupeatte vaan miettimään, mitä kukin voitte tämän kasvattinne ja hänen kotinsa hyväksi tehdä, ja kiltti Marketta täti kyllä neuvoo tässä omassa lehdessänne, mitenkä antimenne paraiten tulevat perille. Tässä lehdessä näette jo pikku suojattinne kuvankin. Kajaanista on kyllä Aunen kotiin 25 km:n matka, mutta lupaan siellä silloin, tällöin käydä, että voin teille kertoa tästä yhteisestä holhokistanne.

Parhainta menestystä yrityksellenne toivottaa.

Kainuun täti.

Aune Orvokki äitinsä sylissä. Kuvasta puuttuu perheen vanhin tytär, 15 vuotias.

Lontoossa, elokuussa 1938.

RAKKAAT PIKKULOTAT!

Olen usein muistanut reippaita tyttöosastolaisiani siellä K:n pitäjässä. Toivottavasti olette urheilleet, retkeilleet ja uineet ahkerasti tänä kesänä. Pian taas loppuu Suomen suvi.

Eilen olin mukana englantilaisessa kansanjuhlassa Bearstedtin kylässä lähellä Maindstonen kaupunkia. Teitä kiinnostanee kuulla, millainen on täkäläinen ulkoilmajuhla. Oli erittäin ihana, aurinkoinen päivä. Paljon kansaa riensi kaupungeista maalle nauttimaan kesän suloja. Juhlakentällä näin eri kansallisuuksia, englantilaisia, skandinaavialaisia ja suomalaisia. Siellä oli vanhuksia, nuorisoa ja lapsia. Avajaispuheen jälkeen kukin lähti käyttämään hyväkseen monenlaisia hauskuuksia. Karuselli pyöri, liukuradalla laskettiin, keinuttiin isoissa kiikuissa ja kaikilla näytti olevan hauskaa. Kojuissa myytiin muistoesineitä, virvokkeita, hedelmiä, jäätelöä ja sandwicheja. Olisittepa nähneet, kuinka lystikäs pienoisrautatie oli järjestetty kentälle. Niillä onnellisilla oli iloa ja riemua, jotka pääsivät matkustamaan miniatyyrijunassa! Parasta kaikesta olivat lasten esittämät leikit ja tanssit. Toivoin, että Te, tytöt, olisitte olleet katselemassa, kuinka reippaasti ja kauniisti englantilaiset tytöt ja pojat leikkivät. Silmät loistaen he juoksivat kentälle ja esittivät iloisesti vaikeitakin kuvioita. He elivät itse mukana niin välittömästi, että liikkeisiin tuli tuo rytmikäs joustavuus, jota isommat esittäjätkään eivät aina saavuta. Esitys muodostui ympäristönsä ansioista vieläkin viehättävämmäksi. Taivas oli heleän sininen ja juhlakentän laidoilla upeilivat ruusutarhat täynnänsä hehkuvan punaisia ruusuja. Perhosleikkiä kukkatarhassa — uskotteko, että oli herttaista.

Tämän jälkeen kollege-tytöt tanssivat skandinaavialaisia tansseja ja me suomalaiset omiamme. Juhlatunnelma oli hilpeätä. Sanonta »merry, old England», »vanha, iloinen Englanti» pitää paikkansa. Me suomalaiset saimme osaksemme paljon huomiota. Meille tarjottiin pormestarin luona lounas, meidät vietiin katsomaan erästä ikivanhaa Allingtonin linnaa, jonka isäntä — parlamentin jäsen — itse esitteli meille tuon historiallisen linnan nähtävyydet. Meitä valokuvattiin joka käänteissä ja kuljetettiin virtaviivaisilla ja saimme siis osaksemme runsain määrin aito englantilaista ystävällisyyttä.

Iltajunalla palasin Lontooseen väsyneenä ja onnellisena.

Vastaanottakaa, Pikkulotat, sydämelliset terveiseni.

Teidän *Anni L.*

Viitasaaren Huopanan pikkulotat johtajansa kanssa

Miksi olen pikkulotta?

Jo pikkutyttönä, katsellessani paraateja tai sk-harjoituksia, välähti joskus mieleeni ajatus: miksei tytöillä ole omaa lotta-osastoa, koska kerran on sk-poikaosastokin. Mielestäni me tytöt olimme jotenkuten syrjäytetyssä asemassa, sillä olihan kaikilla muilla, isillä ja äideillä, sedillä ja tädeillä ja veljillä mahdollisuus toimia isänmaamme hyväksi, me vain jouduimme olemaan syrjästä katselijoina.

Vähän suuremmaksi tultuani luin innostuneena kertomuksia ja kuvauksia Suomen vapaussodasta. Luin, kuinka uhrautuvaisesti suomalaiset miehet ja vieläpä naisetkin antoivat kaikkensa sydänvereen saakka vapauttaakseen maamme punaisesta sortovallasta. — Ajattelin, kuinka suuressa kiitollisuuden velassa olenkaan noita urhoja kohtaan, ja mihin tämä velvoittaa. — Innostukseni kohosi huippuunsa päästessäni teatteriin katsomaan »Jääkärit»-nimistä kappaletta. Siinä näin elävästi, mitä kaikkea valkoisten riveissä taistelleet miehet, etupäässä juuri jääkärit uhrasivat ja kärsivät kanssamme vapauden puolesta. Tunsin yhä palavampaa halua minäkin puolestani uhrata noitten jalojen miesten esimerkkiä seuraten sen, minkä voin isänmaan alttarille. En vain löytänyt sopivaa toimintamuotoa.

Luin sittemmin muualle Suomeen perustetuista tyttöosastoista. Huomasin näitten tyttöosastojen vastaavan juuri sitä, mitä olin kaivannutkin, ja heti tilaisuuden tultua liityinkin osastoomme, koska täten voin mielestäni parhaiten toimia isänmaani hyväksi.

Pirkko Peltoniemi, 14 v.

Päivä leirillä

On joen sinisen keskessä
niin vehmas ja vehreä saari.
Se on luonnon temppeli rauhaisa,
min' katto on taivaankaari.

Sinne päiyänä helteisen heinäkuun
käy pikkulottien jono
Pian huomaa ilmeestä silmien, suun,
että hertas' on heillä olo.

Kun tuokio saarta on katseltu
ja vietetty armasta aikaa
Se omaksi kohta on tunnettu,
siellä laulut jo helkkyen raikaa.

Tää leiripaikka on verraton,
tänne teltat asettakaamme!
Sinivalkean viirimme salkohon
me riemulla nostaa saamme.

Pian leirivalkea savuaa
ja jokainen kyllä sen tiesi:
se meille keitosta valmistaa
kuin paraskin kotiliesi.

Ja leirin johtaja hymyää
kuin oma äitimme juuri,
ja harmaapukuinen joukko tää
on sisarusparvi suuri.

Myös aate meillä on yhteinen
sen tuntee jokainen lotta
niin varttuneempi kuin pienoinen:
Me puollamme oikeaa, totta.

Me tahdomme uskoa Jumalaan
jo nuorina, puhtahin rinnoin
kodin puolesta taistella ja isänmaan
vaikka sydänveremme hinnoin.

Kas, vääpelin pilli kun kajahtaa
ja meidät kutsuvi yhteen
niin silloinpa korsista pienistä saa
nyt kerätä yhteisen lyhteen.

Kun opimme lauluja, leikkejä
ja vaaroista pelastumaan,
ja maastomerkkejä tärkeitä
ja uimaan ja suunnistamaan.

Kun kompassin avulla tarkasti
nyt otamme suunnasta vaarin,
niin sitä seuraten varmasti
myös löydämme oikean maalin.

On juhlahetkiä leirillä
siniristilippumme retket.
Tuon kallihin vaattehen merkeissä
me vietämme kauneimmat hetket.

Se aamuisin salkohon nostetaan,
kun kiitosvirtemme kaikuu,
ja päivin se yllämme hulmuaa,
työn ääni kun leirillä raikuu.

Alas illan tullen se lasketaan
niin hiljaa ja juhlaisasti,
mut' rukouksemme nyt vuorostaan
on nouseva taivahon asti.

Kesäpäivä on leirillä päättynyt,
yö ehtinyt leppoisa, lauha
Pikkulottien yllä lepää nyt
vaan äänetön, taivainen rauha.

Kirj. Pikkulotta *Helmi Heikkinen.*

Ei ole ainoatakaan velvollisuutta, jonka täyttämisessä ei ilomieltä tarvittaisi.

Milton.

YSTÄVÄNNE HYVÄ HENGETÄR KERTOO

Kerron tällä kerralla erikoisesti teille, isot tytöt, sentähden, että pikkulotta Reetta, josta aion kertoa, on teidän ikäisenne. Hän täytti kesällä 16 vuotta.

Reetta asuu maalla suuressa kirkonkylässä. Hän käy siellä olevassa oppikoulussa ja pääsi viime keväänä kuudennelle luokalle. Ja nyt hän taas on aloittanut koulunsa syksyllä niinkuin kaikki muutkin. Haluatte tietää tietysti jotain hänen ulkomuodostaankin. Hän on hyvin nykyaikaisen reippaan koulutytön näköinen. Hänen käyntinsä on reipasta ja ryhdikästä. Näkee kohta, että hän harrastaa voimistelua, pesäpalloilua ja ulkoilua. Ei hän ole laiha luipero, mutt'ei lihava lyllerökään. Tukka on vaalea, silmät siniset. Jos luulette, että silmälasit rumentavat hänen ulkomuotoaan, niin olette aivan väärässä. Silmälasit pukevat Reettaa. Ne tekevät hänet niin naisellisen tärkeän näköiseksi. Sitä tärkeyttä korostaa vielä pieni ylöspäin pyrkivä nenännipukkakin. Hyvin soman näköinen hän on, kun hän pieni, kirkkaan sininen patalakki päässä ikäänkuin terveyttä ja elämän iloa uhkuen liikkuu koulun ja kodin väliä.

Pikkulottien joukkoon hän oli kuulunut jo kolmisen vuotta. Työilloissa hän oli aina ollut mukana. Täsmällinen ja huolellinen hän oli kaikissa tehtävissään. Ei hän suinkaan koulutyötä pikkulottatyön takia laiminlyönyt. Päinvastoin hän tiesi, että oikea pikkulotta on kaikissa tehtävissään tunnollinen. Pienet tytöt ihailivat Reettaa. Hän oli heidän mielestään niin »kiva ja reilu». Isot tytöt taas ajattelivat, että Reetassa oli »tyyliä». Hän oli aina niinkuin hän ei olisi koskaan ajatellut minkälainen hän oli ja minkälaisen vaikutuksen hän teki muihin. Sentähden hän varmaan oli niin luonnollinen.

Oli kulunut yli puoli vuotta siitä, kun viimeksi näin Reetan. Syksy oli jo tullut ja työ ja touhu oli alkanut. Kun näin Reetan aavistin heti, että häneen oli tullut jotain uutta ja outoa. Oli niinkuin hän olisi miettinyt aina jotain. Sivullisen oli vaikea päästä perille mitä se »jotain» oli. Heti syyskuun alkupäivinä oli sitten ensimmäinen työilta. Siellä suunniteltiin syksyn töitä ja puhuttiin jo yhteisestä, omasta juhlastakin, jota jo kauan oli suunniteltu. Mutta Reettaa ei siellä ollut. Vielä ihmeellisempää oli, ettei hän ollut ilmoittanut, mikä oli esteenä, niinkuin tiedätte, että hyvä tapa ja järjestys vaativat. Kun johtajatäti hänet sitten pari päivää senjälkeen tapasi, oli hän vähän ujon näköinen, eikä mielellään selittänyt mitään. Päätettiin, että Reetta menee jonakin iltana tädin luo juttelemaan. Ja mukava ilta siitä tulikin. Siellä puhuttiin ja pohdittiin asioista avomielisesti ja reilusti. Reetta kertoi, että hän ei ymmärtänyt mistä se oikein johtui, mutta hänestä oli alkanut tuntua, että hän oli tullut niin suureksi, ettei hän enää osannut olla pikkutyttöjen kanssa yhdessä ja niinkuin olisi ollut niin lapsellista kuulua pikkulottiin. »Ajattelepas, että minä olen 30 vuoden ikäinen ja sinun mielestäsi tietysti hirveän vanha, ja minusta ei vielä koskaan ole tuntunut lapselliselta olla pikkulottien kanssa», sanoi täti herttaisesti. »Ymmärrän hyvin sinua, Reetta, sinun iässäsi tahtoisi jokainen olla suuri. On aivan luonnollista, että sinun iässäsi tulee ajatelleeksi, ettei oikein kukaan ymmärrä minua. Isot ovat isoja, eivätkä he viitsi olla meidän kanssamme. Pienet ovat taas pieniä, eikä heistä ole seuraa», näin puhui täti. »Sellaiselta se juuri tuntuu», myönsi Reetta. »Sinä, täti, olet niin kiva, kun sinä ymmärrät nuoria.» Paljon vielä keskusteltiin illan kuluessa. Täti sanoi, että hänen mielestään isot ja pienet tytöt juuri pikkulottatyössä helposti voivat löytää toisensa, kun kaikilla on yhteinen rakas asia, joka yhdistää. Isot tytöt eivät muista eivätkä huomaa, että sana pikkulotta ei merkitse sitä, että kaikki olisivat pieniä, vaan että se merkitsee tyttöosastolaisen nimitystä erotukseksi isoista lotista. Täti kysyi sitten Reetalta oliko hän huomannut miten pikku tytöt ihailivat heitä suurempia. He ovat pikkutytöille kaiken naisellisuuden ihanteita. Ja lopuksi täti sanoi lämpimästi ja vakavasti: »Olkaa, isot tytöt, pienten kanssa. Osoittakaa kaikessa hyvässä, että te olette sellaisia, miksi pienet teidät kuvittelevat. Te voitte antaa heille monenlaista apua, holhota ja auttaa heitä heidän työilloissaan, retkillä j. n. e. Tietysti teillä sitten taas on erikoisen hauskaa samanikäisten kanssa. Sellaisia tilaisuuksia lottatädit kyllä myöskin järjestävät teille ja siellä saatte tehdä taas sellaista, kun teistä tuntuu mukavalta.»

»En olisi uskonut, että asiaa voi katsella tuoltakin kannalta. Minä luulen, että se on minullekin paljon parempi ja hauskempi

Nöpö Tonttunen

Kuvat piirtänyt: *Aune Konttinen.*
Kertonut: *Helmi Junttila.*

Nöpö Tonttunen oli pikkulotta. Eilen se oli tapahtunut. Hän oli saanut oikean lottapuvun ja sentähden ei nyt nukuttanut, ei vaikka...

Eila oli myöskin eilen saanut puvun. Se oli niin mukavaa.

Ja äitikin oli puhunut niin kauniisti isänmaasta ja sanonut, että Nöpö oli nyt äidin tyttö ja isänmaan pikkulotta.

Kyllähän Nöpö tiesi, että isänmaa on »koko maailma», kaikki, mitä näkyy ympärillä ja *vielä* enemmän...

Mutta kaikkein hauskinta oli olla ihan ikiomassa pikkulotta-illassa. Siellä saa laulaa, lausua, neuloa ja ihan kaikkia.

»Ei mutta, miksi ei nukuta?» Iltarukous on vielä lukematta. »Jeesus Hyvä Paimen, tule tänä yönä pikku Nöpön suojaksi.»

---

kanta. Minä pyydän, että Hyvä Hengetär kertoo kaikille isoille pikkulotille, että *meitä tarvitaan* pikkulottatyössä.»

Reetan mieli oli keveä ja iloinen, kun hän sinä iltana palasi kotiin tädin luota.

Kuulemiin, rakkaat tytöt!

Ystävänne Hyvä Hengetär.

Hyvät ajatukset eivät koskaan kuole, sillä niiden siemenestä versoo vielä parempia ajatuksia.

Jacobsen.

Muonitustäti juttelee..

Kerronpa sinulle jotakin hyvin kummallista, mitä sattui Tuulikki-tyttöselle helteisenä kesäpäivänä.

Tuulikki on sellainen terhakka pikkulotta kuin sinäkin, hän auttaa äitiään kotiaskareissa, käy ostoksilla ja leikkii pikkuveikon kanssa. Äiti pyysi häntä jälleen eräänä päivänä huolehtimaan astiainpesusta lähtiessään itse viljapellolle. Mutta ulkona oli niin ihmeen kaunis ilma, — aurinko paistoi ja perhoset leikkivät —, että se sai Tuulikin hidastelemaan työhön lähdössä. Hän loikoili ruohikolla pikkuveikon riippumaton lähettyvillä ja ajatteli: »Laskenpa kahteenkymmeneen vielä ja sitten heti lähden. Mutta en minä viitsi vallan nopeasti laskea! Yksi — pääskynen lentää tuolla, — kaksi — onkohan tuo niitä tallinparven pääskysen poikasia, se lentää eri korkealle, aina vain ylemmä — kolme — neljä — nyt se katoaa aivan tuonne pilveen — viisi — kuusi — seitsemän — Ai, mutta kellohan se on, joka lyö. Ja kuinka monta kertaa! Kohta varmaan äiti jo tulee pellolta, enkä vielä ole pessyt astioita.»

Tuulikki juoksee pihan poikki ja aukaisee keittiön oven. Mutta mitä tämä on? Keittiöstä kuuluu vilkasta puhelua. Eräs lautanen, joka on kallellaan veitsen ja haarukan päällä ylinnä lautaspinossa pauhaa: »Tässä sitä saa puoli päivää seisoa tahrittuna. Minullakin on sylissäni perunankuoria niin, etteivät edes hameeni hienot kukkaset näy. Onko se nyt laitaa!» »Emmekä me näe mitään!» huutavat juomalasit. »Silmämme ovat himmeinä maidosta, eikä kukaan huuhtele meitä.» »Voi, voi, auttakaa hiukan!» päivittävät veitsi ja haarukka. »Selkäni on vääränä, kun lautanen painaa hartioitani», sanoo veitsi. »Kiltti, hyvä lautanen, älä purista niin minun varvastani», valittaa haarukka. »Katsokaa, vesi kirkuu turhaan, kärpäset hyppivät nenällemme, ja ruoka kuivuu meihin kiinni niin, että pintamme sitä pois raaputettaessa kärsii. Ja eikö se Tuulikkikin vain nuku tuolla pihamaalla meistä välittämättä!»

»Tässähän minä jo olen», puolustautuu Tuulikki ovensuusta, missä on häpeissään kuunnellut. »No, hyvä onkin! Pane sitten nopeasti touhuksi!» kiirehtivät astiat.

Tuulikki sieppaa astiainpesuvadin aikoen kaataa siihen vettä, mutta silloin murahtaa keittomalja pöydänkulmalta: »Järjestä meidät ensin vähän kauniimmin ennenkuin kaadat veden jäähtymään. Etkö ole nähnyt, miten äitisi menettelee?» Ja kääntyen maitokannun puoleen, joka on sen kanssa yhdenikäinen, se huokaa: »Mitähän tuollaisista tytöistä kasvaa, joitten silmää ei epäjärjestys loukkaa! Toisenlaisia, toisenlaisia olivat lapset siihen aikaan, kun sinä ja minä olimme uusia. Niin, niin, vanhat, hyvät ajat ovat olleet ja menneet.» Mutta juomalasit ja kahvikupit ovat vallan riemastuneet hänen ensi

Puhdasta jälkeä Saarijärven leirillä

sanoistaan. Eräs kahvikuppi, joka huojuu innoissaan asettipinon huipulla, huutaa: »Järjestystä, juuri järjestystä me vaadimme! Auta meitä kaltaistemme seuraan! Missä minäkin olen! Eikö vain voiasetti ole lähin toverini! Oi, tätä rasvaisuutta! Haluan tuonne, missä muutkin kupit ovat!»

Tuulikki jättää veden ammentamisen sikseen ja auttaa astioita oikeille paikoilleen. Syvät ja matalat lautaset hän pinoo omiin kasoihinsa ja puhdistaa niistä kaikki ruoantähteet. Lusikat, veitset, haarukat ja keittovälineet muodostavat oman ryhmänsä, lasit tekevät ojennuksen rivissään ja kahvikupit oman rykelmänsä. Nyt on pöydälle tullut paljon parempaa tilaa ja astiatkin näyttävät jo tyytyväisemmiltä. Tuulikki koettaa liikkua mahdollisimman liukkaasti, etteivät ne ehtisi häntä enää opastamaan. Onhan äiti hänelle neuvonut, miten pitää menetellä, vaikka astiat näyttävät luulevan, ettei hän mitään tiedä. Hän levittää pesupöydälle vasemmalle puolelleen virkatun astiainalustan. Pestävät astiat ovat hänen oikean kätensä puolella. Äiti on sanonut, että siltä puolelta on parempi ottaa niitä, koska oikea käsi on työnteossa paljon nokkelampi kuin vasen. — Nyt rientää Tuulikki jälleen pesuvettä noutamaan, mutta silloin huutaa jo joku hänen jälkeensä: »Muistakin tuoda vettä kahdella astialla, emme me yhdellä pesulla puhdistu!» Kun Tuulikki saa paljut pesupöydälle, ehtii jo rasvainen lautanen muistuttamaan: »Pane paljon mäntysuopaa tai saippuaa ensimäiseen pesuveteen. Se tekee pinnan niin kirkkaaksi ja liukkaaksi.» »Niin, mutta älä saippuapalaa paljuun pane! Siihen kompastuu!» nauraa pikkuveikon Junnu-muki.

»Teijon-lottaankin» tutustuttiin Pohjois-Uudenmaan piirin tyttöleirillä Vihdin Hiiskulassa

Tuulikki pieksee saippuaa vatiin niin, että pesuharja vaahtoaa. Ehkä ystävällisesti myhäilevä puurokapusta huomaa siinä hiukan harmistumista, koska puhkeaa puhumaan: »Älä sinä meidän jutuistamme välitä. Ilosta me vaan innostumme, kun pian tiedämme tulevamme puhtaiksi.» Tuulikkiin tämä rauhallinen puhe tekee niin hyvän vaikutuksen, että hän päättää ensimäiseksi pestä puurokapustan. Mutta tuskin hän on kätensä ojentanut siihen tarttuakseen, kun kokonainen kuoro ääniä huutaa hänelle. »Mitä nyt? Meidän vuoromme on aina ollut ensin! Ei mitään etuilua! Järjestys kaikessa!» Tämä huuto kuuluu kahvikuppien ja juomalasien puolelta. Taisivatpa maitokannu ja kerma-astiakin ottaa siihen osaa. »Katsos, rauhoitti taas puurokapusta, »he tarkoittavat, että puhtaammat astiat pestään aina ensin. Minä kyllä odottelen vuoroani. Ala sinä vain heistä.» Tuulikki panee nopeasti kahviastiat veteen ja taitaa siinä kiireessä pari niistä iskeä yhteenkin, koska kuuluu ähkynää: »Ai, ai, minun korvani, minun korvani!»

Kupit tulevat pian puhtaiksi ja hyppäävät huuhdeastiaan, missä lepäilevät, kunnes juomalasit, silmät ilosta loistaen tulevat karkoittaen ne tieltään. Nyt astuu maitokannu kylpyyn. »Ohoh», ähkäisee se, »toinen kylkihän tässä vesitilkassa vain kastuu! Eikö äitisi ole sanonut, että aina pitää olla runsaasti vettä!» Olipa kyllä, mutta kuka sitä kaikkea nyt tässä kiireessä voi muistaa. Kun vettä on lisätty kuuluu jo toinen ääni »kellosta»: »Pul-pul-pul, no, nythän, pul-pul, tässä voi jo — plumps — vaikka sukeltaakin!» — Astiat vaeltavat kukin vuorollaan Tuulikin käsien kautta. Tuskin hän on toisen saanut höyryävänä valumaan alustalle, kun jo toinen kurkoittaa päästäkseen saippuaveteen puhdistumaan. Siinä nauraa kihertää kerma-astia, kun sen korvaa harjalla hierotaan: »Hi, hi, tuo niin kutittaa, mutta mukavaa se on. Paljon hauskempaa kuin ennen oli pesurievulla puhdistus.» Siinä tyytyväinen lautanen huokaa kylvystä noustuaan: »Tuo kiehuva huuhdevesi, se vasta on »poikaa». Huh, huh, oikein pinta höyryää vieläkin. Mutta kyllä siinä vain puhdistuu — ja kuivaakin nopeasti niin, ettei pyyhekään paljoa kostu!» »Tämähän käy jo hyvin», ajattelee Tuulikki, mutta se on liian aikainen miete, sillä pesuvadista kuuluu jo piankin pihinää: »Hyi, täällähän on jo niin paljon rasvaa, että vesi on aivan sameaa! Ei tässä puhdistu, pikemmin päinvastoin. — Ja huuhdevesikin on kuin lokakuisesta järvestä vasta nostettua· Eipä siinä hikoiluta, hyvä, kun tarkenee!» Niin, tosiaan! Vettähän on vaihdettava. Kuinkahan sekin oli unohtua, vaikka äiti aina siitä oikein erikoisesti huomautti. — Puhtaassa vedessä sukeltavat veitset ja lusikat kilpaa pituutta, puurokapusta ja voilasta harjoittelevat kellumista, ja kaikilla on hauskaa. Pian ovat loputkin astiat puhtaina.

Tuulikki tyhjentää pesuastiat, puhdistaa ja kuivaa ne huolellisesti sekä panee kaappiin.

Pestyjen astiain kuivaus käy kommelluksitta. Tuulikki pyyhkii ne yksitellen niin, etteivät ne naarmuunnu ja asettaa ne hyllyilleen. Pian alkaakin kaapista kuulua nukkuvan tasainen hengitys — keittomalja, vanha ja lihava tosin tahtoo kuorsatakin —, joka todistaa, että astiasto lepää oloonsa tyytyväisenä, kunnes seuraava ruokailu sitä kutsuu.

Keittiön pöytä on puhdas, aurinko paistaa, pääskynen lentää korkealle — mitenkä se olikaan — kahdeksan — yhdeksän — Kuka ääntelee? — Maitokannuko? — Ei — Hyvänen aika! Pikkuveikkohan se on.

Tuulikki on nähnyt unta ja nyt hän hämmästyneenä havahtuu. Ei hän ehdi enää laskemistaan lopettaa, sillä nyt on tosi kiire. — Keittiössä astiat, veitikat, ovat kuin eivät koskaan olisi puhelahjaa omanneetkaan. Mutta kyllä Tuulikki nyt tietää niiden ajatukset ja muistaa, mitä vaatimuksia ne asettivat oikealle »kylvettämiselleen».

Tytärsaaren tyttäriä

Eletään sitä meilläkin!

Noin klo 9 aikaan (ap.) herätti kyläläistemme huomiota käsikärryjen kolina ja tyttösten iloiset huudahtelut. Kun tarkkaan katsoi, huomasi kuormassamme olevan parikymmentä pölyistä ja harvinaisen likaista makuuhuopaa, suuri korvo alimmaisena, 4—5 uimapukua päällimmäisenä ja muutamia »Silva» ja »Havin-Maija»-paketteja siellä täällä. Tietenkin eräs meistä kiikutti loistavan punaista, taatusti noesta vapaata »kahvi-Kaisaa», sillä tuollainen suuri (40:n kkp:n!) pannu kuuluu asiaan. Jäljessä tulivat puhkuen johtajatätimme ja muonituspäällikkömme, häviten sitten Lottakahvilan suojiin kahvitarpeita hakemaan. Me rynnistimme eteenpäin, päämääränämme, kuten kai arvatte, pyykinpesuranta! Tunnelman aitoutta lisäsi, kun meistä voimakkain nosti selkäänsä epäilyttävän pullean pussin, t. s. patjan. Eipä tyttöparka sitä kovinkaan kauan selässään heilutellut, sillä se oli täynnä tyhjiä patjoja, jotka olivat raskaita. (Lika lie eniten painanut niissä.) Tämä touhumme tapahtui heinäkuun puolivälissä, ja isot lotat olivat päättäneet, että pikkulotat saavat täysin puhtaat varusteet Kuopion leirille. Perillä, ensin hyljättyämme pari ravistunutta korvoa ja pesupunkkaa, totesimme käytettävissämme olevan 3 suurta pataa ja tuomamme ehyt korvo. Sitten se alkoi! Lämmitimme 2 padallista vettä ja sekoitimme isojen lotta-tätien neuvon mukaan korvoon ja 3:teen (ei tulella olevaan) pataan niin »Maijat» kuin »Siljat»kin. (V.m. on oma keksimämme nimitys edellisen mukaan.) Ai, kuinka hauskaa oli, kun tädit määräsivät 2 tyttöä kuhunkin pesuastiaan, päältä ja alta huopia polkemaan, että lika lähtisi. Pata keinui hyvin epäilyttävästi, melkein kuin vene myrskyssä, mutta kyllä tuli hyvää jälkeä! Tanssimme korvossa »Karjalan jenkkaa» ja padassa jotain neekeritanssia, joskin tasapaino horjui. Raikuva nauru seurasi yrityksiämme. Kolmessa vedessä pursuimme huopia, kuumalla vedellä tädit ne ensin huuhtoivat ja sitten itsekullekin huopa kainaloon ja laiturille niitä huuhtomaan. Taisi siellä yksi ja toinen pujahtaa veteen huopineen, mutta sehän oli vain hauskaa. Huolellisesti huuhdottuamme ripustimme huovat kuivamaan latoon, ettei sade niitä kastelisi. Patjojen pesu täytyi jättää tuonnemmaksi, sillä »Siljat» ja »Maijat» lähenivät arveluttavasti loppuaan. Kylläpä kahvi maistui niin tädeille kuin meillekin. (Ne tätien »Lottalasta» tuomat munkit olivat i-ha-ni-a!) Sade kasteli meidät, paarmat ilmaisivat läsnäolonsa kiusallisilla hyökkäyksillä, mutta reippaus ja ilo eivät kadonneet!

Kirj. *Tuusniemeläinen pikkulotta.*

Leirillä oli monenmoista hauskaa hommaa

Laulaja

On tässä laulaja pieni
aivan niin pieni kuin sieni.
Mä aina laulelen vaan
ja aina mä laulella saan.

Jos mä istun tai nauran
niin silloinkin, mä laulan
Niin paljon pidän mä laulusta,
yhtä paljon kuin naurusta.

Kirj. *Pieni laulaja.*

Huom! Pikkulotta-lehti voidaan vielä tilata täksi vuodeksi ja tilaajat saavat kaikki tämän vuoden numerot. Jos jotkut *tilaajista* eivät ole saaneet tämän vuoden ensimmäistä numeroa, joka lähetettiin kaikille tämän vuoden alussa pikkulottien kirjoissa oleville tytöille, pyydetään siitä hyväntahtoisesti ilmoittamaan toimitukselle, jotta se voidaan Teille lähettää.

Päivää, päivää!

Kesä on mennyt menojaan. Kaunis ja ihana siitä loppujen lopuksi tulikin. Vähän enemmän olisi saanut tulla vettä, jotta kasvimaailmakin olisi ollut tyytyväistä. Nyt on mielemme täynnä aurinkoa ja aurinkoisia muistoja. Luulenpa, että niillä tuhansilla pikkulotilla, jotka viime kesänä saivat tuta leirin riemuja, on mielissänsä oikein sarjottain iloisia kuvia ja kauniita muistoja. Varmaankin tuntuu meistä kaikista ensin vähän haikealta, kun kesä on ohi. Tuntuu siltä kun se olisi mennyt aivan liian pian. Vaikka mieli onkin aluksi haikea, niin joka tapauksessa me nyt uhkumme terveyttä ja voimaa ja työtarmoa. Teemme taas uusia päätöksiä, hyviä päätöksiä — sellaisia, jotka varmasti yritämme pitää. Me päätämme suorittaa kaiken, minkä teemme, mahdollisimman hyvin. Silloinhan meillä on aina hyvä omatunto. Ja tytöt! *Viekää leiritunnelmaa, iloa, intoa ja aurinkoa kaikkeen talviseen työhönne.* Viekää sitä kodin työhön, koulutyöhön ja tyttötyöhön — työiltoihinne ja toveripiiriinne.

Kauniita muistoja on minullakin teidän leireiltänne. Kiitos herttaisista tervehdyksistänne. Iloitsin teidän ilostanne ja toivoin sydämessäni, että ilonnekin koituisi teille ja isänmaallemme siunaukseksi. Ajattelin myöskin siellä leireillä miten suurenmoisen hyviä ja uhrautuvaisia lottatädit ovat järjestäessään leiripäiviä. Ymmärrättehän miten paljon puuhaa on ennenkuin leiri on kunnossa ja kaikki pikkulotat koossa. Uskon, että osasitte olla kiitollisia heille kaikesta.

Ja nyt sitten siitä tärkeästä uutisesta, mistä jo kai olette toisesta paikasta tätä lehteä lukeneet, nim. siitä holhokista, siitä meidän pikku ystävästämme *Aune Orvokista.* Kainuun täti on löytänyt meille vauvan, jota nyt rupeamme holhoamaan ja auttamaan. Aune Orvokin isä oli varmasti ennen kuolemaansa hyvin huolissaan siitä, miten perhe tulee toimeen. Mitenkä hän olisikaan iloinnut, jos hän olisi saanut tietää, että pikkulotat ojentavat hänen omillensa auttavan kätensä. Teistä tulee varmaankin olemaan mieluista auttaa Aune Orvokkia ja hänen äitiään — mieluista sentähden, että tämä koti todella tarvitsee apua ja tukea, mieluista senkin tähden, että te täten voitte osoittaa kunnioitusta vapaussodan taistelijalle. Tässä tulee meille tilaisuus osoittaa sitä oikein teoin. Nyt me voimme osoittaa itse sitä uhrimieltä, jota me urheissa miehissä ja naisissa, jotka olivat isänmaatamme vapauttamassa, kunnioitamme.

Kainuun täti on niin ystävällinen ja avulias, että hän on luvannut toimittaa kaikki lähetyksemme perille ja välittää meille Aune Orvokista tietoja. Eräs toinen täti taas kävi Aune Orvokin kotona puhumassa asiasta ja ottamassa nuo valokuvat, jotka tässä lehdessä näette. Minä sitten vielä kirjoitin Aune Orvokin äidille ja kysyin saammeko ottaa pikku Aunen holhokiksemme. Sydämestään kiitollisena hän siihen suostuikin.

Miten me sitten voimme auttaa Aune Orvokkia? Nyt, kun teillä on ensimmäinen työilta, niin otatte siellä keskustelun aiheeksi Aune Orvokin. Siellä yhdessä pohditte mitä sellainen 8 kk:n ikäinen vauva tarvitsee. Lottatädit osaavat neuvoa teille minkälaisia vaatteita hän tarvitsee talveksi, sillä siellä on kylmä ja pitkä talvi. He neuvovat myöskin mitä niistä voitte itse ommella työilloissa. Luulen, että keksitte kaikenlaista, millä voitte ilahduttaa häntä. Olisi hauskaa kuulla, minkälaisiin hommiin olette ryhtyneet. Kirjoittakaa lehteemme suunnitelmistanne. Siten saavat toisetkin tietää mitä olette tehneet, jotta eivät tee aivan samaa. Kirjoittakaa myöskin mitä tästä holhokki-asiasta arvelette. Kaikesta, kaikesta! Kaikki paketit ja kirjeet lähetetään osoitteella: *Lotta-Svärd, Piirijohtokunta, Kajaani.* Ja nyt me lähetämme kaikki yhdessä Aune Orvokille ja hänen äidilleen lämpimät terveisemme ja toivomme sydämissämme hänelle ja hänen kodilleen kaikkea hyvää ja Jumalan runsasta siunausta.

Samaa toivoo teille kaikille

Marketta täti.

P. S. Kiitos Liisa, Räisälästä, kuvasta ja runosta. Julkaisemme sen mahd. ensi kerralla. Kaikki piirustukset täytyy tehdä *tushilla.* Muuten ei niitä voi painattaa. Kaikille muillekin kirjoittajille, Helmille, »Suomen tytölle», »Vanamolle» y. m. kiitokset kirjoituksista ja terveiseni.

EDELLISEN NUMERON TEHTÄVIEN RATKAISUJA:

Kilpatehtävä N:o 1.

Kasvit olivat: Palsternakka, Kukkakaali, Sokeriherne, Lavakurkku, Humala, Salkopapu, Porkkana, Punajuurikas, Keräsalaatti ja Hillosipuli.

Valitamme, että tehtävään oli tullut kaksi painovirhettä ja sentähden se varmaan tuntui vaikealta. Vai oliko se mielestänne muuten vaikea, kun tuli niin vähän vastauksia? Palkinnon saivat: 1. *Hellin Seppä, Sampu* — kirjan: Erna Heinberg: Tipu 2. *Eeva Minkkinen, Uurainen* — kirjan: Raili Autiala: Kesä yllättää ja 3. *Tellervo Laitinen, Helsinki* — kirjan: Topelius: Linnaisten kartanon viheriä kamari.

10 eläinkunnan oliota: Ihminen, Kukko, Kuovi, Pukki, Elefantti, Sika, Kissa, Orava, Pukki ja Seebra. Kuka keksii lisää tällaisia ihmeellisiä eläimiä? Lähettäkääpäs tänne nähtäväksi.

Kilpatehtävä N:o 2.

Tässä näette herttaisen pikkulotan. Hänellä oli vain niin kiire, ettei ehtinyt oikein viimeistellä pukeutumistansa ennen kuin otimme hänestä kuvan. Toivomme, ettei hän sentään ole luonteeltaan huolimaton ja kehoitamme häntä ajattelemaan, miten tärkeätä on, että pikkulotta oppii huolehtimaan puvustansa ja esiintymisestänsä. Ottakaapas nyt selville, mitä vikoja ja virheitä tämän pikkulotan asussa on. Vastaukset on lähetettävä *ennen lokakuun 15 päivää* osoitteella: *Pikkulotan toimitus, Helsinki, Laivanvarustajankatu 6.* Oikein arvanneiden kesken arvotaan 3 palkintoa nim. Pikkulottalehti vuodeksi 1939 kullekin.

KIRJOITUSKILPAILU PIKKULOTILLE.

Pohjois-Uudenmaan piirin tyttöleirillä julistettiin kirjoituskilpailu aiheesta: Kauneimmat leirimuistoni ja kilpailuaika päättyi viime elokuun viimeisenä päivänä. Ensimmäiseksi palkinnoksi oli eräs setä luvannut antaa rannekellon, ei tosin mitään kultaista, mutta kylläkin hyvin sievän. Nyt kävi kuitenkin niin surullisesti, ettei tullut yhtään sellaista kirjoitusta, josta voisi antaa ensimmäistä palkintoa eikä edes toista ja kolmattakaan, vaikka miten mieli tekisi. Kiitos tytöt kuitenkin lähetyksistänne. On aina hauska nähdä tytöissä yritteliäisyyttä. »Marja-Leenan» kirjoituksessa oli pirteyttä. Hän saa Pikkulotta lehden ensi vuodeksi. No, niin. Nyt julistetaan *uusi kilpailu* kaikille leirillä olleille pikkulotille. Kirjoittakaa siis aiheesta: *Kauneimmat leirimuistoni.* Kirjoitukset on lähetettävä *ennen marraskuun 1 päivää* osoitteella: Pikkulotan toimitus, Helsinki, Laivanvarustajankatu 6. I palkinto on rannekello ja seuraavat kaksi kirjapalkintoja.

VIISI SÄVELTÄJÄÄ.

1. D. P. Riickafreus.
2. Tinka Krooseram.
3. Esa Lejibsuin.
4. Oiva Lukuto.
5. Rapes Millmeng.

Mitkä 5 suomalaisen säveltäjän nimet ovat kätkettyinä näihin outoihin nimiin?

Laat. Hilkka Räikkönen.

Koristekukkakimppu,

jonka voitte valmistaa aivan kuluitta.

Jokaisella teistä on *varmasti* tilkkuvarastossa joku pieni samettipalanen, samoin joku silkkitilkku tai batistipala. Äiti voi varmaankin antaa teille hiukan tärkkelystä ja isä vähän liimaa. Ehkä kotona sattuu olemaan vähän *oikein ohutta* rautalankaa, ellei ole, voitte ostaa sitä 50 pennillä jostakin rautakaupasta tai muualta. Sitten vielä vähän silkkipaperia, aivan vaaleata, joka ei värjää, vaikka sattuisi vähän kastumaankin. — Kas siinä kaikki mitä tarvitsette valmistaaksenne ylläkuvatun kauniin kukkakimpun pukunne tai takkinne koristeeksi. Iltanne kuluu hauskassa näpertelyssä ja samalla saatte *aivan kuluitta* kauniin kukkakimpun, joka ei aivan ensi auringonpaisteessa lakastukaan.

Menettelette seuraavasti:

Valmistatte hiukan tärkkelystä, siinä kastatte batisti, tai silkkitilkut (ellei satu olemaan kumpaakaan lajia, kelpaa mikä ohut tilkku tahansa), ja silitätte ne jäykiksi. Muutamille täten jäykistetyille tilkuille sivelette vähän liimaa, tasaisesti koko tilkulle ja liimaatte samettipalaset niille (nukkapuoli tietenkin ylöspäin). Ennenkuin liima on ehtinyt kuivua, leikkaatte palasista kuvion 1 kokoisia ympyröitä (esim. 60 kpl.), näihin nipistätte sormillanne nurealle puolelle viisi pientä laskosta kuviossa 1 osoitetulla tavalla ja annatte pienien ympyröiden sitten kuivua pieniksi laskostetuiksi, sanokaamme suppiloiksi. Niistä jäykistä tilkuista, joille ette liimanneet samettia leikkaatte kuvion 2 mukaisia ja kokoisia lehtiryhmiä (12 kpl.), sitten leikkaatte silkkipaperista (kreppipaperi on vielä parempaa, jos sitä sattuu olemaan käytettävänä) n. 1 cm. levyisiä suikaleita (kreppipaperin pituussuuntaan) ja niillä päällystätte 12 kpl. n. 10 cm. pituista ja 48 kpl. n. 3 cm. pituista rautalanganpätkää. Ennen päällystämistä teette jokaisen rautalanganpätkän toiseen päähän pienen solmun. (Rautalangan tulee siis olla niin ohutta, että sen saa helposti solmuun.) On helpompi tehdä solmut pitkin rautalankaa ja sitten vasta katkaista rautalanka aivan solmun vierestä. Kunkin pienen samettisuppilon keskelle pistätte reiän ohuella neulalla ja siitä pujoitatte rautalanganpätkän niin, että solmu jää ympyrän keskisyvennykseen, solmun päälle ja ympyrän nurealle puolelle keskelle tipautatte pikkuisen liimaa ja annatte sen sitten kuivua. Liima estää ympyrän luisumasta pitkin rautalankaa ja tekee solmun kiiltäväksi ja kukan hedettä muistuttavaksi. Kun liima on kuivunut otatte 4 kpl. lyhyellä ja 1 kpl. pitkällä rautalangalla varustettua pikkukukkaa ja 1 kpl. kuvion 2 mukaisia lehtiryhmiä ja asetatte ne yhteen pikku nipuiksi niin kuin kuvio 3 osoittaa. Jos pikku ympyröitä oli 60 kpl., tulee siis näitä pikku nippuja 12 kpl., kun ne sitten vuorostaan yhdistetään suureksi kimpuksi on ylläkuvattu kukkakimppu valmis.

(Pikkukukkien ja pikku kukkakimppujen yhdistäminen käy helpoimmin päinsä kiertämällä ompelulankaa *tiukasti* rautalankojen ympäri.)

Värit saa teidän oma, henkilökohtainen makunne ja tilkkuvarastonne määrätä.

1.

2.

3.

Liikennesääntöjä harjoiteltiin näin »pukeutuneena».

Hei — hei — hei!

Reppu selkään reippaasti!
Selkä suoraks varmasti!
Katse kauas tähdätkää!
Mielin hilpein lähtekää!

Minne? Te pikkulotat kysytte, mutta arvaattekin jo varmasti: *Kävely- ja hiihtomerkkiä suorittamaan.*

Sillä tottahan jokainen Teistä tahtoo olla reipas pikkulotta, eikä mikään nuhjustelija, joka velttona toverinsa olkapäähän nojaillen maleksisi teillä. Eihän toki. Toverin kanssa kyllä, mutta jokainen erikseen, kädet vapaina sivuilla heiluen, reippaassa marssin tahdissa taipaleelle, siinä on jotain, mitä kannattaa katsella.

Ajatteles miten hauskaa: metsätiellä joukko hilpeitä tyttösiä, laulukin tahtia piristämässä. Ja niin on kolme kilometriä kuljettu niin, ettei ole huomattukaan, sama matka takaisin ja tuskin on tuntia kulunut tähän terveelliseen ja hauskaan »lottatyöhön». Hiki on ehken tullut, mutta märällä pyyhkeellä siitä selvitään ja niin on mielikin virkistynyt tästä, että kotityötkin käyvät kuin leikiten ja uni maistuu iltaisin.

Siispä pikkulotat! Reppu selkään reippaasti!

K. S.

LOTTA-SVÄRD YHDISTYKSEN TYTTÖOSASTON HIIHTO- JA KÄVELYMERKKISUORITUSOHJEET JA PROSENTTIHIIHTOMÄÄRÄYKSET

Tyttöosastolaisten hiihto- ja kävelymerkin saa pikkulotta suoritettuaan matkat seuraavasti:

I. Alle 10 v. suorittavat vain harrastushiihtoa tai kävelyä ilman määrättyjä matkoja ja merkinsaantioikeutta.

II. 10—12 v. suorittavat kymmenen neljän kilometrin pituista matkaa selkärepun painon ollessa yksi kilo.

III. 12 v. täyttäneet kymmenen kuuden kilometrin matkaa 1—2 kiloa selkärepussaan.

IV. Hopeamerkin saatuaan suorittaa pikkulotta jälleen vain harrastushiihtoa tai kävelyä ja voi silloin olla 15 vuotta täytettyään varsinaisten suorittajain valvojana.

Jos pikkulotta täyttää 12 vuottansa kesken suorituserän siirtyy hän heti suorittamaan hänen iälleen kuuluvaa matkan pituutta. Esim. jos 11 vuotiaana on suorittanut viisi neljän kilometrin matkaa, niin täytettyään 12 vuotta, hän suorittaa loput viisi matkaa kuusi kilometriä kulkien.

Matkat ovat hiihtoja tai kävelyjä suorittajan valinnan mukaan samoin kuin isoillakin lotilla, siis esim. 3 h. ynnä 7 k., 4 h. ynnä 6 k., 5 h. ynnä 5 k. j. n. e. kunhan vain toista tai toista suorituslajia on vähintäin 3.

Suoritusaika ei saa olla ½ vuotta lyhyempi eikä 1 vuotta pitempi, eikä pikkulotta saa aloittaa uutta suorituserää ennenkuin vuosi on kulunut umpeen edellisen erän aloittamispäivästä esim. jos on aloittanut 5. 9. 1937 saa hän alkaa uuden suorituksen vasta 6. 9. 1938.

Poikkeuksellisissa oloissa esim. saaristossa asuvat, ovat oikeutetut vaihtamaan hiihdon soutamiseen, jolloin kävely- ja soutumatkain suhde on sama kuin edellä.

Jos käytettävä vene on useammalla airoparilla soudettava, saa korkeintaan kaksi suorittajaa yhtaikaa soudun suorittaa. Pienempi vene on yksinään soudettava. Veneessä saa olla peränpitäjä. Soutureittiä valittaessa on katsottava, että se ei ole yksipuolisesti myötävirtaa tai myötätuulta noudattava, vaan kiertoreitti.

Lumettomina talvina saadaan hiihto vaihtaa potkukelkalla kulkemiseen, jos p.os:n johtokunta on isoille lotillekin katsonut voivansa antaa tämän oikeuden. Tällöin ovat matkat seuraavat:

6 km. potkukelkalla vastaa 4 km hiihtoa.
9 km. potkukelkalla vastaa 6 km. hiihtoa.

Repun paino on sama kuin edellä ja on reppu nytkin kannettava selässä (ei kelkassa).

Matkoja ei tarvitse kulkea määräajoissa.

I. Pronssimerkin saa lunastaa suoritettuaan ensimmäisen suoritUserän.

II. Hopeamerkin saa pikkulotta neljännen kerran suoritettuaan kaikki vaatimukset.

Siis:
- I. vuosi 10 suoritusta = pronssimerkki.
- II. vuosi 10 suoritusta = ei merkkiä.
- III. vuosi 10 suoritusta = ei merkkiä.
- IV. vuosi 10 suoritusta = hopeamerkki.

(Kultamerkkiä ei pikkulotilla ole.)

Suoritusvuosien ei tarvitse olla peräkkäisvuosia.

Pronssimerkin saa hopeoittaa, jos sen siten saa halvemmalla.

Kerrallaan kannetaan vain yhtä merkkiä.

Suoritus tapahtukoon kilometripylväillä varustetulla tiellä tai erityisesti sitävarten mitatulla matkalla. Matka kuljetaan levähtämättä. Rikkimenneitten välineitten korjaukseen menetettyä aikaa, jos se ei kestä 10 min. kauempaa, ei lasketa levoksi.

Hiihtomatka olkoon tottumattomille hiihtäjille tasamaata. Tottuneemmille olisi ainakin joku retkistä järjestettävä helpommalle murtomaalle.

Pikkulottien hiihto- ja kävelymerkkiretkillä tulee olla mukana tyttöosaston johtaja, johtajan apulainen, joku pikkulottien urheilun tarkastajaksi valittu lotta tai hopeamerkin suorittanut 15 vuotta täyttänyt tähän tarkoitukseen niinikään valittu pikkulotta, joka tarkastaa suoritukset, merkitsee osanottajain nimet, suorittamispäivän ja suorituslajin erityiseen vihkoon sekä valvoo maanteillä kuljettaessa, että liikenneohjeita ehdottomasti noudatetaan.

Pikkulottien suorituksista pitää tyttöosastonjohtaja tarkkaa kirjanpitoa, mieluimmin isojen lottien hiihtokorteilla. Suoritukset hyväksyy p.os:n tyttötyönjohtaja, joka tilaa merkit p.os:n sihteerin välityksellä. Suorituksista ei tarvitse lähettää yhteistodistusta piirijohtokunnalle.

Merkkejä jaettakoon mieluimmin vain pari kertaa vuodessa, jossain pikkulottien järjestämässä juhlavassa tilaisuudessa.

Merkki kannetaan lottapuvussa vasemman rintataskun laskoksessa tai siviilipuvussa vasemmalla puolella vastaavalla paikalla.

Prosenttihiihdon määräykset:

Pikkulotille järjestetään prosenttihiihto samaan aikaan kuin isoille lotillekin. Nämä suoritukset ovat myöskin joko hiihtoja tai kävelyjä, mutta lasketaan niistä pisteet seuraavalla tavalla:

alle 12 v.	3 km hiihdosta 2 p.,	3 km kävelystä 1 p.
yli 12 v.	6 km hiihdosta 2 p.,	6 km kävelystä 1 p.
» 12 v.	9 km hiihdosta 3 p.,	9 km kävelystä 2 p.

Prosenttihiihtoon osallistuvat kaikki pikkulottiin lukeutuvat, siis alle 10 vuotiaatkin.

Jäsenluku lasketaan sen mukaan, mikä oli vuoden alussa.

Paik.osaston pikkulottien prosenttihiihdon suorituksista lähetetään tiedot piirijohtokunnalle. Tiedoista täytyy käydä selville:

I. Montako % p.osaston pikkulottain jäsenmäärästä on osallistunut %-hiihtoon.

II. Pisteitten lukumäärä yhteensä.

III. Montako pistettä on kertynyt keskimäärin jokaista p.os:n pikkulottaa kohden.

Innostuksen tehostamiseksi olisi suotavaa, että piirijohtokunta ilmoittaisi tulokset paik.osastoille kiertokirjeessä.

S i s ä l l y s: Jumalan hyvä käsi, kirj. A. P:nen. Suomen pikkulotille oma holhokki, kirj. Kainuun täti. Pikkulottien kesämuistoja, kirj. Marja. Rakkaat pikkulotat, kirj. Anni L. Miksi olen pikkulotta, kirj. Pirkko Peltoniemi. Päivä leirillä, kirj. Helmi Heikkinen. Ystävänne Hyvä Hengetär kertoo. Nöpö Tonttunen, kirj. Helmi Junttila. Muonitustäti juttelee. Eletään sitä meilläkin, kirj. Tuusniemeläinen pikkulotta. Laulaja, kirj. Pieni laulaja. Kirjelaatikko. Kilpatehtävä N:o 2. Kirjoituskilpailu. Viisi säveltäjää. Koristekukkakimppu. Hei, hei, hei, kirj. K. S. Hiihto- ja kävelymerkkisuoritusohjeet. Kansikuva on Jalasjärven pikkulottien työillasta.

Toimituksen ja konttorin osoite: Helsinki, Laivanvarustajankatu 6. Puhelin 20131. Avoinna klo 10—13.

T o i m i t u s: Fanni Luukkonen (päätoimittaja), Saara Forsius (toimitussiht.). Lehden avustajia: Ingrid Gripenberg, Elsa Kaarela, Viola Kuistio, Anna Puranen, Hagar Sarasto, Ester Savolainen, Kerttu Stenberg, Helmi Toiviainen.

Tilausmaksu vuodelta 1938 5 mk.

TILGMANNIN KIRJAPAINO. HELSINKI 1938